

מסמך 144

מסמך 144

בגלבו ובדקפוליס

החודשים ספטמבר ואוקטובר עברו בפרישות במחנה חבוי על מורדות הר הגלבוע. בחודש ספטמבר בילה ישוע לבדו עם שליחיו, והוא לימד אותם והורה להם את אמיתות המלכות.

היו כמה סיבות לכך שישוע ושליחיו נמצאו בפרישות בפרק זמן הזה, ולכך שהם שהו בגבול שבין השומרון לדקפוליס. בקרב מנהיגי הדת בירושלים שררה התנגדות גדולה; הורדוס אנטיפס עדיין החזיק את יוחנן בכלא. הוא פחד הן לשחררו והן להוציאו להורג, ובה בעת המשיך לחשוש כי יוחנן וישוע היו קשורים ביניהם באופן כלשהו. בתנאים הללו, לא היה זה מן התבונה לתכנן פעולה אגרסיבית ביהודה או בגליל. והייתה גם סיבה שלישית: המתח בין ראשי תלמידיו של יוחנן לבין שליחיו של ישוע אשר הלך וגדל אט-אט, והחמיר ככל שהמאמינים הלכו ורבו.

ישוע ידע כי ימי תקופת עבודת ההכנה של ההטפה והלימוד התקרבו אל קצם, וכי בצעד הבא יתחיל המאמץ השלם והסופי של חייו על-פני האדמה; והוא לא רצה שתחילתה של משימה זו תעמיד את יוחנן המטביל במבחן, או שתבייש אותו. לפיכך, ישוע החליט לבלות תקופה מסוימת בפרישות, להמשיך ולאמן את שליחיו ואז לעבוד בשקט בערי הדקפוליס, עד אשר יוצא יוחנן להורג, או עד אשר ישוחרר על-מנת להצטרף אליהם למאמץ מאוחד.

1. המחנה בגלבו

בחלוף הזמן, גדלה מסירותם של השנים-עשר לישוע, וכן מחויבותם לעבודת המלכות. מסירותם נבעה בעיקרה מנאמנות אישית. הם לא תפשו את הצדדים הרבים של תורת ישוע; הם לא הבינו עד תום את טיבו של ישוע, או את משמעותה של משימת המתת שלו על-פני האדמה.

ישוע הבהיר לשליחיו כי הם פרשו מתוך שלוש סיבות:

1. על-מנת לאשש את הבנתם את בשורת המלכות ואת אמונתם בה.

2. על-מנת לאפשר להתנגדות לעבודתם ביהודה ובגליל לשכך.

3. על-מנת להמתין לבוא גורלו של יוחנן המטביל.

במשך זמן שהייתם בגלבו, סיפר ישוע לשנים-עשר הרבה על חייו המוקדמים ועל התנסותו על הר החרמון; הוא אף גילה להם משהו ממה שאירע בגבעות בארבעים הימים שבאו מיד לאחר הטבלתו. והוא אף הנחה אותם ישירות לבל יספרו לאיש על ההתנסויות האלה בטרם שובו שלו אל חיק האב.

במהלך השבועות האלה של חודש ספטמבר הם נחו, שוחחו, ושיתפו בהתנסויותיהם מאז שקרא להם ישוע לשירות לראשונה; והם ניסו באמת ובתמים לתאם את כל אשר לימד אותם המאסטר עד כה. במידה כזו או אחרת, כולם הבינו כי זוהי עתידה להיות ההזדמנות האחרונה שלהם למנוחה ממושכת. הם הבינו כי המאמץ הבא שלהם להטפה בציבור, ביהודה או בגליל, עתיד לסמן את תחילתה של ההכרזה הסופית על בוא המלכות. ואולם, היה להם רק מושג קלוש, אם בכלל, באשר למה שעתידיה מלכות זו להיות בשעה שתגיע. יוחנן ואנדראס סברו כי המלכות באה זה מכבר; פטרוס ויעקב האמינו כי היא עתידה לבוא; נתנאל ותומאס התוודו בכנות על כך שהם

מסמך 144

מבולבלים; מתי, פיליפוס ושמעון הקנאי היו שרויים בבלבול ובחוסר-וודאות; התאומים נהנו משלוות בורותם באשר למחלוקת; ואילו יהודה איש-קריות היה שקט, בלתי-מחויב.

חלק גדול מהזמן הזה בילה ישוע לבדו על ההר, בסמוך למחנה. לעתים הוא לקח עמו את פטרוס, יעקב ויוחנן, אך על-פי-רוב הוא הלך להתפלל או להתייחד לבדו. לאחר ההטבלה של ישוע, ולאחר ארבעים הימים בגבעות של פראה, קשה לכנות את תקופות ההתייחדות האלה עם אביו כתפילה, וכמו-כן אין זה מתאים לומר כי ישוע סגד, אף כי בהחלט ראוי להתייחס לתקופות האלה כאל תקופות של התייחדות אישית עם אביו.

הנושא המרכזי של הדיונים במהלך חודש ספטמבר היה תפילה וסגידה. לאחר שהם שוחחו על אודות הסגידה במשך ימים אחדים, נשא ישוע לבסוף את הדרשה הזכורה שלו לטוב על אודות התפילה. הוא עשה כן בתשובה לבקשתו של תומאס: "מאסטר, אנא למד אותנו להתפלל."

יוחנן לימד את תלמידיו צורת תפילה, תפילה לשם גאולה במלכות הקרבה. ואף כי ישוע מעולם לא אסר על חסידיה להשתמש בצורת התפילה של יוחנן, שליחיו הבינו במוקדם מאוד כי המאסטר לא עודד לגמרי את המנהג של תפילה על-פי נוסח רשמי. אף-על-פי-כן, המאמינים ביקשו כל העת ללמוד כיצד להתפלל. השנים-עשר כמהו לדעת מהי צורת הפנייה שישוע תמך בה. ולפיכך, בעיקר בשל הצורך הזה של כמה מפשוטי העם לקבל צורת פנייה פשוטה, הסכים ישוע בעת הזו לבקשתו של תומאס ללמד אותם צורת תפילה. ישוע נתן את השיעור הזה אחר-צהריים אחד, במהלך השבוע השלישי לשהותם בהר הגלבוע.

2. הדרשה על התפילה

"יוחנן אכן לימד אתכם צורת תפילה פשוטה: 'הו אבא, טהר אתנו מחטא, הצג בפנינו את תהילתך, גלה את אהבתך, ותן לרוחך לקדש את לבנו לעולם ועד, אמנ!' הוא לימד את התפילה הזו בכדי שיהיה בידכם דבר-מה ללמד את ההמונים. הוא לא התכוון לכך שאתם תשתמשו בצורת הפנייה הקבועה והרשמית הזו כדרך הדיבור של נשמתכם שלכם, בשעה שאתם נושאים את תפילותיכם.

"התפילה הינה ביטוי אישי ומשוחרר לגמרי של האופן שבו מתייחסת הנשמה לרוח; ראוי לה לתפילה להיות כהתייחדותו של בן, וכביטוי של רעות. כאשר הרוח היא זו אשר אומרת את התפילה, זו מובילה לקדמה רוחנית של שיתוף-פעולה. התפילה במיטבה היא צורת התייחדות רוחנית המובילה לסגידה נבונה. תפילת אמת היא האופן הכן שבו תושיטו את ידיכם השמימה לשם הגשמת רעיונותיכם הגבוהים.

"התפילה היא נשימתה של הנשמה, והיא האמורה להנהיג אתכם להתמיד בניסיונותיכם ללמוד את רצון האב. מי בכם אשר לו אהב, והלך ונא אליו בקצות הלילה ואמר אליו: 'ידי הלוני שלשת כפרות לחם, כי אהבי בא אלי מן הדרך ולי אין כל לשום לפניו; והוא מבית, יענה ויאמר, 'אל תוגיעני כי כבר נסגרה הדלת וילדי שוכבים עמדי במטה; לא אוכל לקום ולתת לך, ואתם תתעקשו, ותסבירו לו שחברכם רעב, ושאין לכם אוכל לתת לו. אמר אני לכם, גם כי לא יקום לתת לך על היותו אהבך, יקום בעבור עזות פניך ויתן לך ככל צרכך. ולכן, אם התעקשות מצליחה לשכנע אפילו את האדם בן התמותה, עד כמה יותר תצלח התעקשותכם-ברוח להשיג את לחם החיים מידיו המעניקות של האב שבשמים. שוב אומר אני לכם: שאלו וינתן לכם; דרשו ונתמצאו; דפקו ויפתח לכם. כי כל השאל יקבל; והדרש ימצא; והדפק תפתח לו דלת הגאולה.

"היש בכם איש ואב אשר ייתן לבנו את אשר ביקש בטיפשות, ולא יפעל בהתאם לחכמתו כהורה? אם הילד זקוק ללחם, האם תתנו לו אבן רק משום שטעה וביקש אותה? אם בנכם זקוק לדג, האם תתנו לו נחש, אך משום שזה עלה פעם יחד עם הדג ברשת והבן ביקש את הנחש בטיפשות? אם

מסמך 144

אתם, בני-תמותה ויצורים סופיים, יודעים לענות נכון על תפילות ולהעניק לילדיכם מתנות טובות, עד כמה הרבה יותר ייתן אביכם שבשמים מן הרוח ומשאר ברכותיו למבקשים ממנו? ראוי לאדם להתפלל, ואף פעם לא להתייאש.

"הבה ואספרה לכם משל על שופט אשר חי בעיר של רשעים. שופט היה בעיר אחת אשר לא ירא את האלוהים, ולא נשא פני אדם. ואלמנה היתה בעיר ההיא, אשר באה שוב ושוב בפני השופט המושחת הזה וביקשה, 'דינה את דיני ממריבי'. וימאן יום ויום ומקץ ימים אמר בנפשו: 'גם כי לא אירא את האלוהים ולא אשא פנים לאדם, אעשה את משפט האלמנה הזאת על הלאותה אותי, פן תבוא תמיד ודכאתני במלים'. אנוכי מספר לכם את זאת בכדי לעודד אתכם להתעקש ולהתפלל, אך לא בכדי לנסות ולשנות את האב הישר והצדיק אשר ממעל. התעקשותכם איננה נדרשת בכדי לזכות בחסד האל, אלא למען שנות את גישתכם אשר בארץ, ולהרחיב את יכולתה של נשמתכם להכיל את הרוח.

"אך תפילתכם, כאשר אתם נושאים אותה, דלה היא באמונה. אמונת אמת יכולה להזיז ממקומם הרים של קשיי החומר, אשר עומדים בדרך של התרחבות הנשמה ושל התקדמות רוחנית."

3. תפילת המאמין

ואולם, השליחים עדיין לא שבעו רצון; הם ביקשו מישוע לקבל תפילה לדוגמה, אשר אותה יוכלו ללמד את התלמידים החדשים. לאחר שיעקב זבדיה הקשיב לדרשה על התפילה, הוא אמר: "טוב ויפה, מאסטר, אך איננו מבקשים צורת תפילה עבורנו, אלא יותר עבור המאמינים החדשים יותר אשר צובאים עלינו לעיתים כה תכופות ומבקשים, 'למדו אותנו כיצד נכון להתפלל אל האב שבשמים.'"

כאשר סיים יעקב לומר את דבריו, אמר ישוע: "אם אכן תבקשו מעמי תפילה שכזו, אציג בפניכם את התפילה אשר לימדתי את אחיי ואת אחיותיי בנצרת":

אבינו שבשמים,

יתקדש שמך.

תבוא מלכותך; ייעשה רצונך

כאשר בשמים, כן בארץ.

את לחמנו תן לנו, דבר יום ביומו;

הרווה את נשמותינו במי החיים.

ומחל לנו על חובותינו,

כאשר גם אנחנו סלחנו לבעלי חובנו.

אל-נא תביאנו לידי ניסיון, כי אם הצילנו מרע,

ועשה אותנו יותר ויותר שלמים, כמוך.

מסמך 144

אין זה מוזר שהשליחים ביקשו מישוע ללמד אותם תפילה לדוגמה עבור המאמינים. יוחנן המטביל לימד את חסידיו מספר נוסחי תפילה; כל המורים הגדולים ניסחו תפילות עבור תלמידיהם. מורי הדת של היהודים ניסחו עשרים וחמישה או שלושים נוסחי תפילה, שאותם הם שיננו בבתי הכנסת ואפילו בפינות הרחוב. ישוע התנגד במיוחד לתפילה בציבור. עד אותה העת, השנים-עשר שמעו אותו מתפלל אך ורק פעמים אחדות. הם ראו אותו מבלה בתפילה או בסגידה לילות שלמים, והם היו סקרנים מאוד ללמוד את האופן או הצורה שבאמצעותם הוא פנה. באמת ובתמים הם היו מאוד לחוצים ללמוד כיצד לענות להמונים, אשר ביקשו מהם ללמד אותם כיצד להתפלל, ממש כשם שיוחנן לימד את תלמידיו.

ישוע לימד את השנים-עשר להתפלל בחשאי; לפרוש לבדם אל סביבה שקטה בטבע, או להסתגר בחדרם ולסגור מאחוריהם את דלתותיהם בשעת התפילה.

לאחר מותו של ישוע ולאחר הרקעתו אל האב, נהגו מאמינים רבים לסיים תפילה זו, אשר כונתה תפילת האדון, ולהוסיף, "בשם האדון ישוע המשיח." ואף מאוחר יותר, אבדו שתי שורות בהעתקת התפילה, ונוסף לה פסוק נוסף, אשר אמר: "לנצח לך המלכות והעוצמה והתהילה."

ישוע העניק לשליחים תפילה בנוסח קבוצתי, כפי ששימשה בביתו שבנצרת. הוא מעולם לא לימד נוסח תפילה אישי רשמי, אלא רק נוסח קבוצתי, למשפחה, או לחברה. ואף את זאת הוא אף-פעם לא התנדב ללמד.

ישוע לימד כי על-מנת שתפילה תהיה יעילה, עליה להיות:

1. בלתי אנוכית – לא עבור האדם לבדו.
2. באמונה – יוצאת מתוך אמונה.
3. כנה – יוצאת מן הלב.
4. נבונה – מוארת.
5. נובעת מתוך אמון – מתוך כניעה לרצונו החכם-בכל של האב.

כאשר ישוע בילה לילות שלמים על ההר בתפילה, הוא התפלל בעיקר עבור תלמידיו, ובעיקר עבור השנים-עשר. המאסטר התפלל רק מעט עבור עצמו, אף שהוא עסק רבות בסגידה, אשר טיבה התייחדות של הבנה עם אביו אשר בפרדיס.

4. עוד על אודות התפילה

במשך ימים לאחר הדרשה על התפילה המשיכו השליחים לשאול את המאסטר שאלות באשר למנהג הסגידה הזה, החשוב עד מאוד. וכך ניתן לסכם, ולהציג במונחים של היום את אשר לימד ישוע את השליחים במהלך הימים הללו על אודות תפילה וסגידה:

כאשר בקשה כלשהי נאמרת שוב ושוב בכנות ומתוך כמיהה, כאשר תפילה מעין זו מהווה ביטוי כן של ילד האל ונאמרת באמונה, ואף אם יהא זה שגוי או בלתי-אפשרי להיענות לה במישרין, היא תמיד תרחיב את קיבולת הנשמה להכיל את הרוח.

מסמך 144

באשר תישאו תפילה, זכרו כי היותכם בנים הינה מתת. שום ילד אינו נדרש לעשות דבר על-מנת לקבל את מעמדו כבן או כבת. הילד מתגשם על הארץ הודות לרצון הוריו. ובדומה לכך, ילד האל מתגשם אלי חסד ואל חיי הרוח החדשים הודות לרצונו של האב שבשמים. לפיכך, חובה עלינו לקבל את מלכות השמים – את היותנו בני האל – כקבל אותה ילד קטן. ואף כי אתם מרוויחים את התפתחותו המדורגת של אפייכם – את הצדקה, את היותכם בנים אתם מקבלים בחסד ובאמצעות האמונה.

התפילה הובילה את ישוע להתייחדות-על של נשמתו עם שליטיהם העליונים של יקום היקומים. התפילה תוביל את בני התמותה אשר בארץ עד להתייחדות של סגידת אמת. קיבולת הקליטה הרוחנית של הנשמה קובעת הן את שיעור הברכות השמימיות אשר ניתן להעניק לה באופן אישי בתשובה לתפילה, והן את יכולתה להכיר בכך באופן מודע.

התפילה, כמו גם הסגידה הנלווית אליה, הינה טכניקה של התנתקות משגרת היום-יום, מן השחיקה המונוטונית של הקיום החומרי. היא הינה נתיב הגישה למימוש-עצמי רוחני ולאנדידואליות של הישג אינטלקטואלי ודתי.

התפילה מהווה נוגדן להתבוננות פנימית מזיקה. לכל הפחות, התפילה, כפי שלימד אותה המאסטר, הינה סעד מועיל לנשמה. ישוע התמיד להשתמש בהשפעתה המיטיבה של תפילה הנאמרת עבור הזולת. על-פי-רוב, המאסטר התפלל בלשון רבים ולא עבור יחיד. ישוע התפלל עבור עצמו אך ורק במשברים הגדולים של חייו הארציים.

התפילה הינה נשימת חיי הרוח בתוככי ציוויליזצית החומר של הגזעים האנושיים. סגידה הינה הגאולה עבור דורות של בני התמותה המבקשים להתענג.

אם ניתן לדמות את התפילה לפעולת טעינתן של סוללות הרוח של הנשמה, כך ניתן להשוות בין הסגידה לבין פעולת כיוונון הנשמה, לקליטת התשדורות ביקום של רוחו האינסופית של האב האוניברסאלי.

תפילה הינה המבט הכן והכמה אשר נושא הילד לעבר אביו הרוחני; היא הינה תהליך פסיכולוגי שבו מוחלף הרצון האנושי בזה האלוהי. תפילה הינה חלק מן התוכנית האלוהית אשר באמצעותה מותמר מה שיש במה שראוי שיהיה.

אחת הסיבות לכך שפטרוס, יעקב ויוחנן – אשר התלוו לעיתים קרובות לישוע בלילות המשמר הארוכים שלו – מעולם לא שמעו את ישוע מתפלל, היא העובדה שרק לעיתים רחוקות ביטא המאסטר שלהם את תפילתו בקול. למעשה, כל תפילתו של ישוע התבצעה ברוח ובלב – בדממה.

פטרוס ויעקב היו אלו אשר התקרבו יותר מכל יתר השליחים להבנה של מה שלימד המאסטר על אודות תפילה וסגידה.

5. צורות תפילה אחרות

מעת לעת, במהלך יתרת שהותו של ישוע על-פני הארץ, הוא הביא לידיעת השליחים מספר צורות תפילה אחרות. ואולם, הוא עשה זאת אך רק על-מנת להדגים עניינים אחרים; והוא אף התרה בהם שלא ללמד את אותם "משלי תפילות" להמונים. רבות מתוך התפילות האלה לקוחות מפלנטות מיושבות אחרות, אך ישוע לא סיפר זאת לשנים-עשר. בין התפילות האלה ניתן למצוא את התפילות הבאות:

מסמך 144

אבינו אשר בו מתקיימים מחוזות היקום,
יהא שמך נישא ותוארך לתהילת-תהילות.
נוכחותך חובקת אותנו, ותהילתך תתגשם
דרכנו, אף כי לא בשלמות אשר בה היא תתגשם במרומים.
החייה אותנו אל היום הזה בכוחות האור,
ושמור עלינו מדרכי הרוע העולה מדמיונו המתעתע,
הן אתה הוא השוכן לתהילה, הן אתה הוא השוכן בנו ככוח עד,
ולנו מתת הנצח של אהבת האינסוף של בנך.
וכך יהא, אמת לעולם ועד.
~ ~ ~ ~
אבינו בוראנו, אשר במרכז היקום,
תן לנו מטיבך והענק לנו מאופייך.
עשה אותנו לבניך ולבנותיך ברוב חסדך,
ויתהלל שמך בהישג הנצח שלנו.
שלח לנו רוח לבקר ולשלוט, לחיות ולשכון בקרבנו
וייעשה רצונך בעולם הזה, כפי שהמלאכים עושים את רצונך באור.
קיים אותנו ביום הזה בהתקדמנו לאורך נתיב האמת.
גאל אותנו מרפיון, מרוע ומכל חטא.
היה עמנו סבלך, עת נאהב בנדיבות את רעינו.
תן לנו מרוח חסדך לשכון בלבבותינו הברואים.
בידך שלך הולך אותנו, צעד אחר צעד במבוך הלא-בטוח של החיים,
ועת יבוא קצנו, קבל את רוחנו הנאמנה אל חיקך.
ולא רצוננו ייעשה, כי אם רצונך שלך.

~ ~ ~ ~

מסמך 144

אבינו המושלם והצדיק אשר במרומים,

ביום הזה הנחה והדרך אותנו במסענו.

קדש את צעדינו ותאם את מחשבותינו.

לעולם הולך אותנו בנתיבי ההתקדמות.

מלא אותנו בחוכמה ובמלאות-עוז

והחייה אותנו באנרגיה האינסופית שלך.

ונמלא השראה מנוכחותם האלוהית

ומן ההנחיה של צבאות המלאכיות.

הנחה אותנו מעלה-מעלה בנתיב האור;

והגן עלינו במלאות ביום הדין הגדול.

עשה אותנו כדמותך לתהילת עולם

וקבל אותנו אליך, אל שירות הנצח של מעלה.

~ ~ ~ ~

אבינו אשר הינו במסתורין,

גלה לנו את טיבך האלוהי.

תן לילדיך אשר בארץ את היום הזה

לראות בו את הדרך, את האור והאמת.

הראה לנו את נתיב ההתקדמות הנצחי

ותן לנו את הכוח לצעוד בו.

אנא כונן את מלכות האלוה שלך בקרבנו

ותן לנו את מלוא היכולת לשלוט בעצמנו.

שמור עלינו, למען לא נסור אל דרך החושך והמוות;

הולך אותנו לעולם לצד מי החיים.

שמע את תפילותינו למענך;

מסמך 144

אנא תאבֶּה לעשות אותנו עוד ועוד כדמותך עצמך.

ולבסוף, למען הבן האלוהי,

קבל אותנו אל זרועות העולם.

ואף עתה, לא רצוננו ייעשה, כי אם רצונך שלך.

~ ~ ~

אב ואם של תפארה, אשר הינם הורה אחד במשולב,

מי ייתן כי נשמור אמונים לטיבך האלוהי.

אתה עצמך חי שוב בתוכנו ודרכנו

במתת רוח האלוה אשר לך,

שנתגשם בדמותך, לא שלמים, בעולם,

כשם שאתה הנך מצוי בשלמות בהדר של מעלה.

הענק לנו יום-ביומו את מתת האחוה המתוקה

והולך אותנו מדי רגע-ברגע בנתיב השירות האוהב.

הִיָּה לנו תמיד הורה ומשען

כשם שאנו הננו סבלניים כלפי ילדינו.

תן לנו חוכמת אלוה לעשות את הטוב בכל מעשינו

ואהבה אינסופית הניתכת מעל כל יצור ויצור.

תן לנו מסבלנותך ומנדיבות-אהבתך

וימלאו העולם וחולשותיו בצדקתנו.

וכאשר נסיים אנו את מלאכת נתיבתנו, תהא זו לכבוד שמך,

ישבעו עונג רוחותיך הטובות וירונו נחת סייעי הנשמה.

אבינו האוהב, לא כרצוננו, כי אם כרצונך לעשות טוב לעד לילדיך אשר בארץ,

כן יהי.

~ ~ ~

מסמך 144

המקור הנאמן-לעד שלנו, המרכז הכל-יכול שלנו,

יתקדש ויתברך שם בך עטור החסד.

שפע וברכה המטרת עלינו,

ולנו נתת את הכוח לעשות את רצונך ולמלא את מצוותיך.

תן לנו מדי רגע-ברגע את מזון עץ החיים;

ומדי יום-ביומו הרווה אותנו ממי נהר החיים.

הולך אותנו צעד-אחר-צעד מן החשכה אל נהרת אלוה.

וחדש דעתנו בהתמרת הרוח השוכנת,

ולבסוף, כשיבוא עלינו הקץ של בני המוות,

קבל אותנו אליך ושלח אותנו לעד אלי נצח.

הכתר אותנו בכתר שירות נושא פרי,

ונהלל את האב, את הבן ואת הרוח המשפיעה.

לו יהי, ברחבי היקום אשר אין לו סוף.

~ ~ ~

אבינו החי במשכנות הסוד אשר ביקום,

יתכבד שמך, יתהלל חסדך ויתהדר משפטך.

תזרח שמש צדקתך עלינו בצהרי-היום,

ונפציר בך למען תנחה אותנו צעד-אחר-צעד בשעת דמדומים.

אנא קח את ידנו והוליכנו בדרכים אשר בהן בחרת

והיה לצדנו כאשר הדרך קשה, בשעות החשיכה.

זכור אותנו, שלא כמותנו, השוכחים ומזניחים תכופות את זכרך.

רחם עלינו ואהבנו, כשם שאנו כמהים לאהבך באמת.

אנא-ראה אותנו בנדיבותך ורחם עלינו בחסדך,

כשם שאנו סולחים בצדק לאלו אשר פגעו בנו ועלבו בנו.

מסמך 144

לו תיתן את אהבת בנך ההדור, את מסירותו ואת המתת אשר לו,

את חיי הנצח של אהבתך ואת חסדך לעולמי עד.

לו תינתן לנו את מלוא מתת הרוח של אל היקומים;

אנא הענק לנו חסד ללכת בצו הרוח.

ובסעד האוהב של הצבאות השרפיים

לו ינחה אותנו הבן עד תום העידן.

עשה אותנו עוד-ועוד כדמותך אתה

ועם בוא קצנו, קבלנו אל חיקך הנצחי אשר בפרדיס.

וכך יהא, בשם בן המתת

ולתהילת האב העליון ולכבודו.

ואף-על-פי שהשליחים לא הורשו להציג שיעורי תפילה אלו בשעה שלימדו בציבור, הם הפיקו תועלת אישית רבה מכל התגליות האלה בהתנסותם הדתית האישית. בעת שישוע לימד את השנים-עשר באופן אישי, הוא השתמש בדוגמאות תפילה אלה ובאחרות אך ורק לשם ההדגמה. ורשות מיוחדת ניתנה על-מנת להעלות את שבע הדוגמאות האלה על הכתב במסמך זה.

6. ועידה עם שליחיו של יוחנן

בסביבות הראשון לחודש אוקטובר, בעת שפיליפוס וכמה מחבריו השליחים שהו בכפר סמוך וקנו מזון, הם פגשו במקרה כמה משליחיו של יוחנן המטביל. כתוצאה מהפגישה המקרית הזו בשוק, נערכה במחנה אשר בגלבוע ועידה בת שלושה שבועות בין שליחיו של ישוע ובין שליחיו של יוחנן, וזאת משום שאך מעט לפני כן מינה יוחנן שנים-עשר ממנהיגיו לשליחים, על-פי התקדים אשר קבע ישוע. יוחנן עשה כן לבקשת אבנר, ראש וראשון לתומכיו הנאמנים. ישוע נכח במחנה בגלבוע במהלך השבוע הראשון של הוועידה המשותפת הזו, אך הוא נמנע מלהיות נוכח בשני השבועות האחרונים.

עד לתחילת השבוע השני של החודש הזה, קיבץ אבנר את כל עמיתיו במחנה אשר בגלבוע, והיה מוכן להיכנס ולהיוועד עם שליחיו של ישוע. במשך שלושה שבועות, נועדו עשרים-וארבעה הגברים הללו שלוש פעמים ביום במשך שישה ימים בשבוע. במהלך השבוע הראשון, התרועע ישוע עמם בין מפגשי הבוקר, אחר הצהריים והערב. הם רצו שהמאסטר יפגוש אותם ויעמוד בראש ההתייעצות המשותפת, הוא אך סירב בהתמדה להשתתף בדיוניהם, אף-על-פי שהוא הסכים לשוחח עמם בשלוש הזדמנויות. השיחות האלה של ישוע עם העשרים-וארבעה נסבו על אהדה, שיתוף-פעולה וסובלנות.

אנדראס ואבנר עמדו לסירוגין בראשי המפגשים של שתי קבוצות השליחים. שני הגברים הללו נדרשו לשוחח על אודות קשיים רבים ולפתור בעיות רבות. שוב ושוב הם שטחו את צרותיהם בפני ישוע, ותמיד הם שמעו אותו אומר: "אני עוסק אך ורק בבעיות הדת האישיות שלכם. אנוכי הנני נציג האב עבור היחיד, ולא עבור הקבוצה. אם יש לכם קשיים אישיים במערכת היחסים שלכם

מסמך 144

עם האל, בואו אלי ואשמע, ואייעץ לכם כיצד לפתור זאת. אך כאשר אתם עוסקים ביישוב הפרשנויות הסותרות אשר נותנים בני האדם לבעיות הדת, ובחברותה של הדת, נועדתם להתמודד, להחליט ולפתור את כל הבעיות האלה בכוחות עצמכם. יחד עם זאת, אני אוהד אתכם ותמיד מעוניין, וכאשר תגיעו למסקנות בנוגע לעניינים הלא-רוחניים הללו בחשיבותם, ובתנאי שכולכם תסכימו עליהם, אני מבטיח לכם מראש את מלוא הסכמתי ואת שיתוף הפעולה שלי בלב שלם. וכעת, על-מנת לאפשר לכם להתלבט ללא הפרעה, אעזוב אתכם למשך שבועיים. אל תדאגו לי, שכן אני עוד אשוב אליכם. אֶהְיֶה בְּאֶשֶׁר לְאָבִי, שכן עוסקים אנו גם במחוזות אחרים מעבר למחוז הזה שכאן."

לאחר שאמר זאת, ירד ישוע מצלע ההר, והם לא ראו אותו במשך שבועיים תמימים. הם מעולם לא ידעו לאן הוא הלך ומה הוא עשה במשך הימים הללו. לעשרים-וארבעה נדרש זמן-מה בטרם הם היו יכולים לחזור ולעסוק ברצינות בבעיותיהם, זאת משום שהיעדרותו של המאסטר הטרידה את מנוחתם. ואולם, לאחר שבוע ימים הם שבו אל מהות הדיונים, והם לא יכלו לפנות לישוע על-מנת לבקש עזרה.

הנושא הראשון שעליו החליטה הקבוצה הייתה אימוץ התפילה אשר לימד אותם ישוע אך זמן קצר קודם לכן. בהצבעה פה אחד הם הסכימו לקבל את התפילה הזו כתפילה אשר אותה תלמדנה שתי קבוצות השליחים את המאמינים.

ההחלטה הבאה אשר קיבלו הייתה שכל עוד יוחנן מצוי בין החיים, בין אם בכלל ובין שהוא ייצא לחופשי, תמשכנה שתי קבוצות השליחים בעבודתן, וכי מדי שלושה חודשים יתקיימו מפגשים משותפים בני שבוע ימים במקומות שעליהם יוסכם מעת לעת.

ואולם, סוגיית ההטבלה הייתה הקשה בבעיותיהם. הקשיים שלהם התעצמו בעקבות סירובו של ישוע להכריז כיצד ראוי שהם ינהגו בנושא. לבסוף הם הסכימו על הדבר הבא: כל עוד יוחנן חי – או עד אשר הם יחליטו יחדיו לשנות את ההחלטה הזו – אך ורק שליחיו של יוחנן יטבילו את המאמינים, ורק שליחיו של ישוע יִלְמְדוּ בסופו של דבר את התלמידים החדשים. בהתאם לכך, מאותו רגע ועד למותו של יוחנן, תמיד נלוו שניים משליחי יוחנן אל שליחיו של ישוע, והם היו אלו אשר הטבילו את המאמינים; זאת משום שהאסיפה המשותפת הצביעה פה אחד כי ההטבלה עתידה לשמש כצעד הראשון בברית החיצונית של קבלת עול המלכות.

לאחר מכן הוסכם כי אם ימות יוחנן, יציגו שליחיו של יוחנן את עצמם בפני ישוע ויכפיפו את עצמם למרותו, וכי הם לא יטבילו עוד מאמינים, אלא ברשות של ישוע או של שליחיו.

ולאחר מכן הם הצביעו על כך שבמקרה שיוחנן ימות, יחלו שליחיו של ישוע להטביל במים כאות להטבלה ברוח אלוהי. ולגבי שאלת החיבור שבין החרטה לבין הטבילה, זו נשארה בבחינת בחירה; לא התקבלה כל החלטה אשר חייבה את חברי הקבוצה. שליחיו של יוחנן הטיפו, "חזרו בתשובה והיטבלו." שליחיו של ישוע הכריזו, "האמינו והיטבלו."

זהו סיפור המעשה של הניסיון הראשון של חסידי ישוע לתאם בין מאמציהם השונים, לשלב בין דעותיהם השונות, לארגן פעולות קבוצתיות, להסכים על המנהגים החיצוניים אשר נוהגים בציבור, ולארגן באופן חברתי את מצוות הדת האישיות.

עניינים רבים קטנים אחרים נשקלו והוחלטו פה אחד. עשרים-וארבעה הגברים הללו אכן חוו התנסות יוצאת-דופן, בעת שהם נדרשו להתמודד עם בעיות קשות וליישב את הקשיים מבלעדי ישוע. הם למדו לחלוק זה על זה, להתווכח, לטעון, להתפלל ולהתפשר, ולכלל אורך הדרך

מסמך 144

להישאר אוהדים זה לנקודת ההשקפה של רעהו, ולפחות במידה מסוימת אף לגלות סובלנות זה כלפי דעותיו הכנות של האחר.

ישוע חזר באותו אחר-צהרים שבו הם ניהלו את הדיון הסופי בעניינים הפיננסיים. הוא שמע את התלבטויותיהם, שמע את החלטותיהם ואמר: "אם כך, אלה הן מסקנותיכם, ואני אסייע לכל אחד מכם להוציאן אל הפועל ברוחה של החלטתכם המאוחדת."

יוחנן הוצא אל ההורג חודשיים-וחצי לאחר מכן, ובמהלך כל התקופה הזו נותרו שליחיו של יוחנן עם ישוע ועם השנים-עשר. במהלך התקופה הזו הם פעלו יחדיו בערי הדקפוליס והטבילו מאמינים. המחנה אשר בגלבוע פורק ביום ה-2 בחודש נובמבר, שנת 27 לספירה.

7. בערי הדקפוליס

במהלך החודשים נובמבר ודצמבר, עבדו ישוע והעשרים-וארבעה בשקט בערי הדקפוליס היווניות, ובעיקר בבית-שאן, בג'רש, באבילה ובגדרה. זו הייתה למעשה סיומה של אותה תקופה מקדמית של השתלטות על עבודתו של יוחנן ועל ארגונו. הדת המאורגנת של בשורה חדשה תמיד נדרשת לשלם את מחיר הפשרה עם מנהגיה המבוססים של הדת אשר קדמה לה, זו אשר אותה היא מבקשת להציל. ההטבלה הייתה המחיר שאותו נדרשו חסידיו של ישוע לשלם על-מנת לסחוף עמם את חסידיו של יוחנן המטביל. חסידיו של יוחנן, בהצטרפם אל שורות חסידיו של ישוע, נדרשו לוותר כמעט על הכול, למעט על ההטבלה במים.

במשימה זו לערי הדקפוליס מיעט ישוע ללמד בפומבי. הוא הקדיש זמן ניכר להוראתם של העשרים-וארבעה, ונפגש פעמים רבות במיוחד עם שנים-עשר שליחיו של יוחנן. בחלוף הזמן, הם הבינו יותר מדוע ישוע נמנע מלבקר את יוחנן בכלא, ומדוע הוא לא עשה כל מאמץ לשחררו. ואולם, הם מעולם לא הצליחו להבין מדוע נמנע ישוע מלחולל נסים ונפלאות, מדוע הוא סירב להפגין את סמכותו האלוהית כלפי חוץ. לפני הגעתם למחנה אשר בגלבוע, הם האמינו בישוע בעיקר בשל עדותו של יוחנן, אך במהרה הם החלו להאמין בו כתוצאה מן המגע האישי הישיר אשר היה להם עם המאסטר ועם תורתו.

במהלך החודשיים הללו, הקבוצה עבדה מרבית הזמן בעיקר בזוגות, כאשר אחד משליחיו של ישוע עבד לצד אחד משליחיו של יוחנן. השליח של יוחנן הטביל, ואילו השליח של ישוע לימד, זאת בעוד ששניהם כאחד הטיפו לבשורת המלכות, כפי שהם הבינו אותה. וכך הם רכשו נשמות רבות בקרב הגויים והיהודים המומרים הללו.

אבנר, ראש שליחיו של יוחנן, הפך למאמין אדוק בישוע, ולאחר מכן אף מונה לעמוד בראש קבוצה בת שבעים מורים אשר המאסטר הסמיק להטיף לבשורה.

8. במחנה הסמוך לפלה

במהלך המחצית השנייה של חודש דצמבר, הם הלכו כולם לעבר הירדן, בסמוך לפלה, שם הם החלו ללמד ולהטיף בשנית. הן יהודים והן גויים הגיעו אל המחנה על-מנת לשמוע את הבשורה. אחר-צהריים אחד, בשעה שהמאסטר לימד את ההמונים, הוא קיבל את המסר האחרון מן המטביל, דרך אחד מחבריו המיוחדים של זה.

יוחנן היה כבר כלוא אז במשך שנה וחצי, וברוב התקופה הזו פעל ישוע בשקט רב; ולפיכך, אין להתפלא על כך שיוחנן תהה על גורל המלכות. חבריו של יוחנן קטעו את השיעור של ישוע על-מנת למסור לו: "יוחנן המטביל שלח אותנו לשאול – האתה הוא הגואל הבא, אם נחכה לאחר?"

ישוע עצר על-מנת להשיב לחבריו של יוחנן: "לכו הגידו ליוחנן כי הוא לא נשכח. אמרו לו את אשר ראיתם ואת אשר שמעתם, כי עניים מתבשרים." ולאחר שסיים להוסיף ולשוחח עם שליחי יוחנן, הוא נפנה שוב אל ההמונים ואמר אליהם: "אל-נא תחשבו כי יוחנן מטיל ספק בבשורת המלכות. הוא שואל רק בכדי לחזק את תלמידיו, שהם גם תלמידיי שלי. יוחנן איננו איש-חולשות. אשאל את אלו בכם אשר שמעו את יוחנן מדבר בטרם נכלא מידי הורדוס: הראיתם ביוחנן קנה אשר ינוע ברוח? הראיתם איש בעלי מצבי רוח משתנים הלבוש בגדי עדנים? הנה המלובשים בגדי תפארת והמענגים בחצרות המלכים הנה. ועתה מה זה יצאתם לראות אם לראות איש נביא, הן אני אמר לכם, אף גדול הוא מנביא. זה הוא אשר עליו כתוב 'הנני שלח מלאכי לפניך, ופנה דרךך לפניך'.

"אמן אמר אני לכם, לא קם בילודי אישה גדול מיוחנן המטביל; והקטן במלכות השמים יגדל ממנו, כי נולד הוא מן הרוח ויודע שהפך לבן האל."

רבים מאלו אשר שמעו את ישוע באותו יום מסרו את עצמם לטבילת יוחנן, ובכך הצהירו באופן פומבי על כניסתם למלכות. ומאותו יום ואילך, נקשרו שליחי של יוחנן אל ישוע קשר אדוק. מאורע זה סימל את האיחוד האמיתי בין חסידיו של יוחנן לאלו של ישוע.

לאחר שהשליחים שוחחו עם אבנר, הם יצאו לעבר מכור על-מנת לבשר את כל הדברים האלה ליוחנן. הוא התנחם עד מאוד ממה ששמע, ומילותיו של ישוע, כמו גם המסר של אבנר, חיזקוהו באמונתו.

באותו אחר-צהריים המשיך ישוע ללמד ואמר: "ועתה אל מי אדמה את אנשי הדור הזה, ואל מי הם דמים? רבים לא יקבלו את יוחנן, אף לא את תורתו. דמים הם לילדים היושבים בשוק וקראים זה אל זה ואמרים: 'חללנו לכם בחלילים ולא רקדנו; קוננו לכם קינה ולא בכיתם'. וכך גם חלק מכם. כי בא יוחנן המטביל, לקדם לא אכל ויין לא שתה, ואמרתם שד בו. ובא בן האדם והוא אכל ושתה ואמרתם: 'הנה זולל וסבא נרע למוכסים ולחטאים!' והחכמה נצדקה בכל בניה.

"ונדמה כי האב, אדון השמים, הסתיר את אלה מן החכמים ומן הנבונים וגילה לעוללים. אך האב עושה טוב בכל מעשיו; האב מגלה עצמו ליקום בדרכים אשר בהן הוא בחר לעשות כן. פנו אלי כל העמלים והטעונים, ואני אניח לנפשותיכם. קבלו עליכם את עלי ומצאו מרגוע לנפשותיכם, שלות האל אשר אין להבינה."

9. מותו של יוחנן המטביל

יוחנן המטביל הוצא להורג בפקודתו של הורדוס אנטיפס בערבו של יום ה-10 בינואר, שנת 28 לספירה. למחרת, כמה מתלמידיו של יוחנן אשר הלכו למכור, שמעו על אודות ההוצאה להורג והם הלכו אל הורדוס וביקשו את גופתו, אשר אותה הניחו בקבר. ולאחר מכן הוא נקבר בסבסטי, עיר מוצאו של אבנר. למחרת, ביום ה-12 לינואר, הם החלו בדרכם צפונה אל עבר המחנה של שליחי יוחנן וישוע בפלה, שם הם בישרו לישוע על מותו של יוחנן. כאשר שמע ישוע את דברם, הוא פיר את ההמון, זימן את כל העשרים-והארבעה יחדיו ואמר אליהם: "יוחנן מת. הורדוס ערף את ראשו. הערב היפגשו לשם היועצות משותפת והסדירו את ענייניהם. לא יהא עוד כל עיכוב, כי הגיעה השעה להכריז על המלכות ברבים בעוצמה. מחר נצא אל הגליל."

ובהתאם לכך, מוקדם בבוקר יום ה-13 בינואר, שנת 28 לספירה, יצאו ישוע והשליחים לעבר כפר נחום, ועמם כעשרים-וחמישה תלמידים; ובאותו הלילה הם לנו בביתו של זבדיה.